

теб, конфликтующ с отработените от общността ценностни модели на поведение и формите на действена реализация на този процес е едно от ядрата на екзистенциалната конфликтност в драмата. Притисната от обстоятелствата, Бистра огласява дълго подтисканият в съзнанието ѝ факт, че синът ѝ Данаил е плод на инцидентна връзка с полковник Витанов. Извършеният преди повече от двадесет години грях в чифлика, *под сянката на стари дъбове и лъчите на късно лято* отдавна има свой амбивалентен образ в мисълта и чувствата на героинята - разполовен между природно оправдание /дълго нереализираното желание за майчинство/ и морална санкция /изневярата/. Новината за *бащинството* пада като гръм в семейството и се превръща в енергиен източник на конфликтност. Върху този сюжетен материал авторът изследва отделните субективистични драми на участниците. Изплувалият от миналото факт изправя майката, сина и бащата пред образите на познанието и страданието, изправя ги пред *нищото, на границата на личната екзистенция*, там - по-средата на *истината и лъжата*. В един момент всеки се оказва екзистенциално сам, изолиран и неразбран, обзет от треска и страх пред разпадащия се собствен предишен образ. Проявите на тази екзистенциална конфликтност се свързват с разграждащата се ценностна система на миналото, на клишираната, но удобна метафора за семеен уют и споделено щастие /изградено върху лъжа или самозаблуда/. Истината поражда необходимостта от ново самоопределяне на всеки един от protagonistите, от ново ценностно конституиране на аз-а в рамките на новата ситуация, от постигане на нова идентификация, цената на която е тежко и мъчително страдание. Героите поемат различни пътища в приемане и осмисляне на страданието, което ги снабдява с анализаторската възможност да изследват конфликтността между аксиологизирания вътрешен свят и света на обективната реалност. Конфликтният модел от първата пиеса се възпроизвежда отново - индивидуалните образи на живяното социално битие привличат езика и поведението на разочарованието и кризиса, любовно изгражданата фикционална представа за другия се разпада. Персонажите се затварят в екзистенциалната самота на страданието, насочваща референциите към бездните на под-съзнателните инстинкти и страсти, към ирационалните импулси в човешкото поведение. Авторът следва изискванията на модерната драма, която из-